U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **D. K.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 7. 2017, č. j. 72 A 13/2016 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 12. 4. 2016, č. j. KUZL-17020/2016, bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Vsetín, odboru správních agend, oddělení přestupkového ze dne 20. 1. 2016, č. j. MUVS 8994/2015/OSA/Vr/21, tak, že byla přeformulována právní věta výroku; ostatní části výroku a odůvodnění zůstaly beze změny. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v příčinné souvislosti s porušením § 118b odst. 2 tohoto zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a současně povinnost uhradit náklady přestupkového řízení. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 11. 8. 2015 v 6:55 hodin v obci S., na silnici č. X, v blízkosti bývalého hraničního přechodu ve směru jízdy od obce S., řídil nákladní motorové vozidlo X, RZ X, přestože mu byl dne 12. 7. 2015 zadržen řidičský průkaz

(potvrzení o zadržení řidičského průkazu č. j. KRPZ-74142-3/PŘ-2015-150518). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 7. 2017, č. j. 72 A 13/2016 – 21 (dále též jen „napadený rozsudek“), byla žaloba zamítnuta.

[2] V napadeném rozsudku se krajský soud po krátké rekapitulaci podstatných skutečností vyplývajících ze správního spisu ztotožnil se skutkovými i právními závěry správních orgánů obou stupňů, které se podle jeho názoru podrobně a pečlivě vypořádaly se všemi námitkami vznesenými žalobcem v průběhu správního řízení. K první žalobní námitce rozporující existenci materiálního znaku přestupku s poukazem na to, že má být rozlišováno, zda se předmětného přestupku dopustila osoba, která nikdy řidičským oprávněním nedisponovala, či osoba, která řidičské oprávnění již v minulosti měla, krajský soud aproboval argumentaci žalovaného, dle něhož je v zájmu společnosti, aby byli z řízení motorových vozidel vyloučeni řidiči, kteří nejsou schopni nebo ochotni dodržovat elementární pravidla silničního provozu, vědomě ignorují zákon o silničním provozu a řídí motorové vozidlo i přes zákaz. Krajský soud akceptoval názor žalovaného, že společenská škodlivost jednání žalobce spočívá v ohrožení celospolečenského zájmu (tj. zájmu na bezpečnosti silničního provozu), aby ze strany neukázněných a nedisciplinovaných řidičů nedocházelo k ohrožování životů, zdraví a majetku s tím, že intenzita škodlivosti jednání žalobce byla umocněna místem, kde ke spáchání přestupku došlo (frekventovaná silnice I. třídy). Neshledal přitom žádné zvláštní okolnosti, které by společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižovaly natolik, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn. V této souvislosti krajský soud poukázal též na fakt, že dle evidenční karty řidiče se žalobce dopouští dopravních přestupků opakovaně, přičemž řidičský průkaz mu byl zadržen za řízení vozidla pod vlivem alkoholu, tedy za závažné porušení pravidel silničního provozu. Jako důvodnou neshledal krajský soud ani druhou žalobní námitku, dle které nebyla ve správním řízení dostatečně prokázána existence zavinění; i zde krajský soud plně aproboval závěry žalovaného a své závěry blíže rozvedl.

[3] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ze samotného obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatel jen reprodukuje žalobní, respektive odvolací argumentaci, namítá vady odvolacího řízení, jež doposud nebyly uplatněny, a ve zbývající části toliko cituje závěry krajského soudu; nijak tedy nepolemizuje s odůvodněním napadeného rozsudku.

[4] Konkrétně stěžovatel stejně jako v žalobě opakovaně namítá absenci materiálního znaku přestupku a poukazuje na jeho posouzení ze strany žalovaného. Opětovně vyjadřuje své přesvědčení o nutnosti rozlišovat mezi řidiči, kteří příslušnou skupinu řidičského oprávnění nikdy neměli, a řidiči, kterým byl pouze řidičský průkaz zadržen. V důsledku toho stěžovatel setrvává na svém názoru, že naplnil pouze formální znaky přestupkového jednání. Absenci materiálního znaku přestupku stěžovatel opakovaně vyvozuje i z předpokladu existence *zvláštních okolností případu*, jelikož svým jednáním neohrozil jiného účastníka silničního provozu ani nezpůsobil dopravní nehodu či jinou nebezpečnou situaci. Stěžovatel dále namítá pochybení žalovaného, pokud jde o zjištění osoby přestupce (jde o odvolací námitku, která nebyla uplatněna v žalobě – pozn. NSS) a nedostatečně

zjištěný skutkový stav věci (námitka dosud neuplatněná). Závěrem stěžovatel jen předestírá závěry odůvodnění krajského soudu k žalobním námitkám absence materiálního znaku přestupku a zavinění, aniž by s nimi jakkoli polemizoval.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný setrval na svých názorech vyjádřených v napadeném rozhodnutí a vyjádřil souhlas s argumentací krajského soudu.

[6] S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, je vhodné nejprve připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4, větě za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je tak přezkoumáván v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Jinými slovy, *„[u]vedení konkrétních stížních námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[7] V posuzované věci stěžovatel v první části kasační stížnosti pouze opakuje svou žalobní argumentaci, jíž se u krajského soudu domáhal posouzení (ne)existence materiálního znaku přestupku. Obecně vzato, stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Tímto směrem nicméně kasační stížnost vedena není a Nejvyšší správní soud shledává vypořádání identické žalobní námitky (absence materiálního znaku přestupku) za přezkoumatelné (případnou nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí by kasační soud musel zohlednit *ex officio* – viz ustanovení § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.). Nejsou-li ale stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci (což je i případ stěžovatele), je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[8] V zbývající části stěžovatel uplatňuje argumentaci, která rovněž nijak nesměřuje proti závěrům krajského soudu, neboť ani nebyla předmětem řízení o žalobě, jakkoli je z povahy věci zřejmé, že v řízení před krajským soudem uplatněna být mohla [pochybení žalovaného, pokud jde o osobu přestupce (toliko odvolací námitka) a deficity při zjišťování skutkového stavu ve správním řízení (námitka uplatněná prvně až v kasační stížnosti)]. I tuto kasační argumentaci je proto nutno považovat za nepřípustnou, neboť se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, ač tak učinit mohl (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Jakkoli tedy stěžovatel v kasační stížnosti srozumitelně formuloval důvody, pro které navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit, pro posouzení věci je rozhodující, že nijak nepolemizuje s důvody, na nichž stojí napadené rozhodnutí krajského soudu. Za této situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítnout bez věcného projednání pro její nepřípustnost.

[10] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Podle § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Nejvyšší správní soud proto vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu